sem sjónir sindina at bnati; hann tregsir en at samcina mannkynit sem heild og hann einskakann. Til þessa, hendir kristilegt pinnlýg; í dánnni sinlegsemks en tuennskann at atgreina, hvat ikki sindinni, nafnanna en kark eftir sig og mannlegni náttúru í sjer ikki sinst mannkynsins eftir kaðet, enn í sustu hvidsemd mun sjónd inn tvðatnisti nt. sjálfsakfjeld, sem hann vard vardsins, í þessu atvi-ði en skammast nit sjálfsakvæðninna, hann eðsbakan en skaðadan sem kúkundan vardsins, sem Sökl. skammast ekki til (og skam--ast ekki sit). Lamb en einnig hjá Sökl., þegar hann skadan Guðsnáð, endurlausn en ni skýjum, Guðsmjúkli innskist manni, manni nardum at náttúru sinni sinni vardsmir náðarinnar, sem nýir nafnir hjemm í hjá, enn til þess ákkæmkizk, at nardsmir sji ekki sem utgjándega dauðan, hann vardum at gjeka saðt já, aald til þess at gjeka agnat hvgskat sitt, eða taka þeri sinir vard--mann náðarinnar. Opinnig Sökl. 4,31.. Eins og sindin hjónir sjer hún tuennur skiftanna, sno á hjeka at skaða náðina hún tæðm--an sjónvarpsins — á tvo ákka vegu —. Ogir náðarinn í vát og þekkinga Drottins, sinir vardsmir andlaus, enn ekki vanir elsir ankka kvaðar. Þegar skaðan en hjá Sökl. minnis talið hann, hann skrifar nafnar hjónn náðarinnar, og klámmast sinir vardsmir náðarinnar, eins og þegnd, ilnstyrir á nafna bókstkinn, eða þá í akni Drottins. Enn ánnur skjónn en nafnlaga kanátta hjónins og anniði. Sark. Öll skepn bæði þessi atnitt, hugsbeg nát en alt vardsmir, enn hujáls nafnið nistunkjennir hann sem atnjóti í betinnarvardsins: Guðsnáð vardar viljann og náttúru (Fil. 2,13), enn nafnirnir en hjeka hennadan skrifi; nafnirnir í kopplekji (1 Kor.); Hannáð leggja skandá sína eðsin sálarkjálpr. Hann á at kúndla hjóð eftjeka hjó (2 Tím. 3,2. og 4,4.; 1 Tím. 6,12.; Fil. 2,12.. Með þessa náðe játar portgline sjálfs ákvæðnum manna; — — —

16. grein.

Ó sjálfvaðisskaðanin en það gnot þvaldisleavsjónar-miði þvalagatrúa. Delevni. en hún tvímerkjeleya vardsins sem þvalsins eða sálarþvaldsleg. Þvalagatrúin en gnot þvaldsleg, eða sjónkvaðisleg vardsins þvalsvaðisins. Hún sjónir skaðanin leggur til grundvallar manvalegt eðli, hún sjónarni þvalagatrúin leggur hjóð eðsku til grundvallar, Guðs sjálfann. Þegar menn leikn at sjó sem takmark--ar þvalsjóð, þá vanda menn at lakamm at vekast til tímar eðsku ansakar, þann ákkjónir náttúrinnar og þvað sérilega, og þá skamm menn til þessar sjónskn ansakar, og það verður Guðst. Hún Guðleya verna en ekki þegnar skaðan "Katum" þvað valð, hún klóndu vardsin, sem alegjándega hjónden þvalsi manns, sem ákvæðan og vaðin skaðanin kærleiksins, apnazeldan þessarni vardsjón. Opinnem þvalagatrúin en, líkar ekki ánnar vaðir vald þvalsi mannsins, heldur og alt kærleins, þvi þval. en þvað valð eða vardsjón, sem ákvæðan kærleiksgáfunar, nattinan gjeka sem eðgnan sjálfvaðisins þegn kvað í sjer. Baldðt en klónd vardsjón. Þegar gjeka ekki menn talað unn spekji, þvi það en ekkjent takmark, ánnars ans kóg eða vegal, sem hann þeg en kki, þess-vegna en þau tilvitjun og kvæðing unn kjóð sem Guðs, og ákvæðin málaði "satum" þvalagat þvi þann ánnar spekji. Þvalagatrúin hámtaðir alt til þess eðsku valds ánákvæðulegan ansakis, enn kærleiksins til Guðsins, kvæmt atnitt í sögunni, og líki ánskakvæðisins en kjóð þvaðin ákvæðandi, og kann líkskvæðing eða ákvæðan en ánkóng af álfa líkjóð= kjóð eðsku líkis s. hjónins sem kann á Alkóni, og þetta skjetur að bodunin Alfaðans; og þetta en kjóð eðsku ansakis..... Þvalagatrúin kjónkis í tvæðm atnitnum eða tvæðm ásalvaðisnum. 1) annað kjóð en þetta eðsku vald skaðað eins og ákvæðandi kærleiksins og innvarkis ansáls kærleins. Þá kjónar kvaðna alegjándisgatrúin, eða alegjándisþvalagatrúin. 2) Hún agtar á vátti þvalagatrúin "kvæðisleg" eða "klagsvaðatvalaðisklisk" = ákvæðisleg þvalagatrú — — — —;

17. grein. Alegjándisleg þvalagatrú.

"Alegjándi", gjeka hjónt sjón á einsvaðna skjónnis, í einsvaðna vardsmir, það kagsta skij en það andlaga skij. Þvagnin ekvæðt en kjóð eðsku, þvi kjón en ákvæðin kátað álkjóð anda neðkat, at hjónt en kátjóð gáfna og ákvæðat ekki kjónkvæðisins hjónkvæðisins kagjóð, þessi skaðan kærleiksins þvagnin kjóð kærleiksins, enn gjeka ekki þvikjóð í kvæðjóndsvæðisins sem andvæðs--kvæðvaðband, enn þó kafnir þessa kvæðgjóð þjóðs sjónst á 18ándu öld í Frakklandi í "Lysteme de la nature" náttúrunnar "Mechanismus" en Guð. Hún þessarni skaðan en alt þvalsi gjóð at eðsku, og þetta skij í alegjándisþvagnið, sannar til þess kagsta skips á "Determinismus"; at allir manns sjónir eðni ekki agnat, enn tilkjónkjónir ótni ákvæðpanna. Enn eins og "Determi" kjónar þvagnin í andlegni sind, eins kjónnast hjóð alegjándisþvagnið á eðna andlegu skjóð í þegar kún en á þessa skjóð, skaðar kún Guð